

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **ZÁBOJNÍK – contractors, s.r.o.**, sídlem Jeřabinová 1424, 768 61 Bystřice pod Hostýnem, zastoupeného JUDr. Ladislavou Palatinovou, advokátkou, se sídlem Tovačovského 2784/24, 767 01 Kroměříž, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 7. 7. 2015, č. j. ÚOHS-R459/2014/VZ-16734/2015/322/KMr,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se včas podanou žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“ či „zdejší soud“) dne 21. 8. 2015 domáhal zrušení v záhlaví označeného

rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad a zároveň potvrzeno usnesení Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže jako správního orgánu I. stupně (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 12. 2014, č. j. ÚOHS-S848/2014/VZ-25759/2014/532/IBu. Jednalo se o usnesení, kterým bylo řízení, vedené na základě návrhu žalobce ohledně přezkoumání úkonů zadavatele podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“ či „ZVZ“), zastaveno na základě § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Důvodem pro zastavení řízení se stala skutečnost, že zadavatel v průběhu správního řízení uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu na plnění předmětu veřejné zakázky. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad.

Meritem sporu se v rámci řízení o rozkladu stalo právní posouzení, zda rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo možno zastavit z důvodu uzavření smlouvy zadavatele s vybraným uchazečem, resp. zda byla touto skutečností naplněna podmínka pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, tj. zda se stala žádost žalobce zjevně bezpředmětnou. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že postup správního orgánu I. stupně byl správný, usnesení bylo vydáno v souladu se zákonem a doprecizoval jeho odůvodnění. Posouzení této právní otázky je meritem sporu též v řízení před soudem.

II. Obsah žaloby

Žalobce uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, která však již nebyla aktuální. Žalovaný měl chybně aplikovat rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 2. 2012, č. j. 62 Af 50/2011 – 72, a také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 249/2014 – 43. Žalovaný svým postupem navodil takový stav, že zadavatelé veřejných zakázek budou účelově uzavírat smlouvy o dílo, na jejichž základě bude Úřad zastavovat řízení. Dle žalobce by takto bylo de facto legalizováno obcházení zákona zadavatelem, vytvářeno prostředí pro korupci a upřednostňování jednoho účastníka před druhým. Žalovaný se chybně nezabýval věcnou stránkou věci a zcela mechanicky odkázal na jednotlivá ustanovení zákona. Dále žalobce nesouhlasí s argumentací žalovaného, že žádost společnosti byla bezpředmětná, neboť žalobcem sledovaný význam by rozhodnutí žalovaného již nemělo žádný vliv. Podle tvrzení žalobce by naopak kladné rozhodnutí správních orgánů mělo právního významu.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno poté, co zadavatel uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu na plnění veřejné zakázky, čímž došlo k ukončení zadávacího řízení zákonem předvídaným způsobem. Žalovaný tak již neměl možnost uložit zadavateli nápravná opatření dle § 118 zákona o veřejných zakázkách. Za této situace žalovanému nezbylo nic jiného, než vyhodnotit návrh žalobce jako bezpředmětnou žádost ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu a z bezpředmětnosti návrhu vyvodil i důsledek

pro vedené správní řízení, spočívající v jeho zastavení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Předseda žalovaného při přezkoumání prvostupňového rozhodnutí nemohl s ohledem na procesně určující skutkové okolnosti případu rozhodnout jinak, než prvostupňové rozhodnutí potvrdit, jelikož žalovaný postupoval právními předpisy definovaným způsobem.

K namítané neaktuálnosti rozsudků uvedených v napadeném rozhodnutí žalovaný sdělil, že je považuje za příléhavé, přičemž poukázal na další rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 8. 2015, sp. zn. 62 Af 13/2014.

K tvrzenému hypotetickému významu pro žalobce ohledně případného kladného rozhodnutí žalovaného bylo uvedeno, že jelikož žalobce neuvedl, jaký význam má na mysli, lze uvažovat pouze o smyslu jeho návrhu, tj. uložení nápravného opatření, které již po uzavření smlouvy nebylo možné uložit. K této námitce pak žalovaný odkázal na body 30. až 33. napadeného rozhodnutí.

K žalobní námitce ohledně porušení zákona zadavatelem tím, že při neskončení přezkumu uzavřel smlouvu na plnění veřejné zakázky, žalovaný odkázal na body 44. až 48. napadeného rozhodnutí a uvedl, že procesní postup dotýkající se žalobce neznamena nemožnost dalšího prošetření zadávacího řízení veřejné zakázky.

Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce vyjádřil souhlas s takovým projednáním, žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, že s takovým projednáním věci nesouhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Napadeným rozhodnutím byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zastavení řízení o návrhu na vydání nápravných opatření. Meritem sporu v nyní posuzované věci je vyřešení právní otázky, zda v případě, kdy Úřad pro ochranu hospodářské soutěže před konečným rozhodnutím o návrhu zjistí, že v průběhu řízení byla uzavřena smlouva na veřejnou zakázku, má řízení o návrhu zastavit podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, případně zda má postupovat striktně podle § 118 zákona o veřejných zakázkách a věcně tento návrh posoudit.

Podle § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách platí, že nedodrží-li zadavatel postup stanovený pro zadání veřejné zakázky nebo pro soutěž o návrh, přičemž tento postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky nebo návrhu, a dosud nedošlo k uzavření smlouvy, Úřad zruší zadávací řízení nebo soutěž o návrh nebo jen jednotlivý úkon zadavatele.

Podle odst. 5 písm. a) téhož ustanovení zákona o veřejných zakázkách platí, že Úřad návrh zamítne, pokud nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření podle odstavce 1 nebo 2.

Podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu platí, že správní orgán řízení o žádosti zastaví usnesením, jestliže se žádost stala zjevně bezpředmětnou.

Krajský soud předně konstatuje, že Nejvyšší správní soud skutkově obdobný případ řešil ve svém rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 249/2014, na který odkazuje také žalovaný. Z tohoto rozsudku v nyní projednávané věci krajský soud vychází, neboť skutkové okolnosti obou věcí jsou natolik obdobné, že lze závěry z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu plynoucí plně vztáhnout i na nyní řešenou věc. Závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu (vyplývající z rozsudku téhož soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 7 Afs 79/2012-37) byly převzaty v případě přezkumu zákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele postupem podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu z důvodu uzavření smlouvy na veřejnou zakázku v průběhu předmětného řízení konstantně následnou judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 2. 11. 2016, č. j. 3 As 276/2015-157, ze dne 9. 2. 2017, č. j. 4 As 243/2016-47 a ze dne 28. 6. 2017, č. j. 3 As 133/2016-61).

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 249/2014 konstatoval následující: *„Případem podobným po stránce skutkové i právní se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 26. 6. 2013, č. j. 7 Afs 79/2012 - 37 (dále též „rozsudek ve věci MHM Computers“). Nejvyšší správní soud zde uvedl: „Důvod pro zastavení řízení podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu je dán tehdy, pokud v průběhu řízení o žádosti dojde k takové změně okolností, že rozhodnutí správního orgánu o žádosti již nebude mít pro žadatele význam. Ze správního spisu vyplývá, a mezi účastníky je nesporné, že v době, kdy Úřad vydal usnesení, jímž zastavil řízení o stěžovatelově návrhu na zrušení rozhodnutí zadavatele ze dne 25. 6. 2004 o jeho vyloučení z další účasti v obchodní veřejné soutěži ‘Diskové pole a optické prepínače SAN’, byla již obchodní veřejná soutěž ukončena uzavřením smlouvy a předmětná veřejná zakázka byla zrealizovaná. I kdyby tedy Úřad stěžovatelově návrhu plně vyhověl a napadené rozhodnutí zadavatele zrušil, tento by se přesto nemohl obchodní veřejné soutěže zúčastnit. V tomto ohledu tedy rozhodnutí Úřadu již nemůže mít pro stěžovatele význam. Proto byly splněny podmínky pro aplikaci ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Pokud se jedná o možnost stěžovatele uplatnit nárok na náhradu škody, která mu vznikla tím, že se soutěže o předmětnou veřejnou zakázku nemohl účastnit, pak přicházejí v úvahu dva povinné subjekty. Jestliže by stěžovatel chtěl domáhat náhrady škody na státu podle zákona č. 82/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů, pak k prokázání nezákonnosti rozhodnutí Úřadu je dostačující rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 11. 2009, č. j. 62 Ca 36/2007 - 87, kterým byla rozhodnutí Úřadu v obou stupních zrušena jako nezákonná. Pokud by stěžovatel hodlal uplatňovat náhradu škody na zadavateli, pak je v této souvislosti nutno zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 As 50/2006 - 137, v němž byl vysloven závěr, že „rozhodnutí“ zadavatele o vyloučení uchazeče z další účasti na veřejné zakázce, jakož i jeho ‘rozhodnutí’ o námitce není rozhodnutím ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve smyslu legislativní zkratky tohoto*

pojmu podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Jak zcela správně uvedl krajský soud, v případě „rozhodnutí“ zadavatele ze dne 25. 6. 2004 a 16. 7. 2004 se tedy nejedná o rozhodnutí správního orgánu vydaná ve správním řízení. Za dané situace je tedy pro eventuální uplatnění nároku na náhradu škody zcela postačující, že nezákonnost těchto úkonů zadavatele byla konstatována v odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřadu a v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2009, č. j. 7 Afs 77/2008 - 68, a Krajského soudu v Brně ze dne 18. 11. 2009, č. j. 62 Ca 36/2007 - 87. Z hlediska uplatnění nároku na náhradu škody vůči zadavateli proto skutečnost, že Úřad nezrušil jeho ‘rozhodnutí’ o vyloučení stěžovatele z další účasti na veřejné zakázce, nemá pro stěžovatele žádný význam.

Nejvyšší správní soud má za to, že i v nyní rozhodované věci byly splněny podmínky pro zastavení řízení o návrhu žalobce podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Je třeba nejprve zkoumat účel řízení o přezkoumání úkonů zadavatele podle § 113 a násl. zákona o veřejných zakázkách. Účelem této právní úpravy (odhlédneme-li od návrhu na uložení zakazu plnění smlouvy na veřejnou zakázku dle 114 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách) je implementace unijní úpravy obsažené ve směrnici Rady 89/665/EHS o koordinaci právních a správních řízeních týkajících se přezkumného řízení při zadávání veřejných zakázek na dodávky a stavební práce, ve znění změn provedených směrnicemi 92/50/EHS a 2007/66/ES (dále jen směrnice), srov. k tomu § 1 zákona o veřejných zakázkách a důvodovou zprávu k návrhu zákona o veřejných zakázkách (sněmovní tisk č. 1076/0, 4. volební období, dostupný v digitálním repozitáři Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky na www.psp.cz). Směrnice stanoví povinnost členských států zvýšit transparentnost zadávání veřejných zakázek zavedením oprávněných prostředků, které umožní přezkoumání úkonů zadavatele ve stádiu, kdy lze případná pochybení ještě napravit. Za tímto účelem mají osoby uvedené v čl. 1 odst. 3 směrnice právo iniciovat přezkumné řízení, v rámci něhož mají vnitrostátní orgány pravomoc (i) rozhodnout o předběžném opatření, kterým se pozastaví zadávací řízení, případně výkon rozhodnutí zadavatele, (ii) zrušit rozhodnutí nebo úkon zadavatele a (iii) rozhodnout o náhradě škody způsobené protiprávním jednáním zadavatele (čl. 2 odst. 1 směrnice). Tyto pravomoci mohou být rozděleny mezi různé orgány (čl. 2 odst. 2). Směrnice dále upravuje požadavky na ochranné (blokační) lhůty, které mají zabránit tomu, aby zadavatel uzavřel smlouvu na veřejnou zakázku před rozhodnutím příslušného orgánu o návrhu na vydání předběžného opatření, jinak výslovně stanoví, že přezkumné řízení nepozastavuje zadávací řízení (čl. 2 odst. 4). Čl. 2 odst. 7 druhý pododstavec pak stanoví: S výjimkou případu, kdy je třeba rozhodnutí před přiznáním náhrady škody zrušit, může členský stát dále stanovit, že po uzavření smlouvy podle čl. 1 odst. 5, odstavce 3 tohoto článku nebo článků 2a až 2f je pravomoc orgánů příslušných k přezkumnému řízení omezena na přiznání náhrady škody osobám poškozeným protiprávním jednáním.

V České republice je pravomoc k přezkumnému řízení ve smyslu směrnice rozdělena mezi Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, který má pravomoc rozhodovat o předběžných opatřeních (§ 117 zákona o veřejných zakázkách) a o nápravných opatřeních zahrnujících zrušení úkonu zadavatele nebo celého zadávacího řízení (§ 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách), na jedné straně, a na druhé straně civilní soudy, které rozhodují o náhradě škody způsobené porušením povinností zadavatele při zadávání veřejné zakázky. V souladu s ustanoveními směrnice je Úřad pro ochranu hospodářské soutěže oprávněn rozhodnout o předběžném opatření, respektive o uložení opatření k nápravě pouze do okamžiku, kdy je

uzavřena smlouva na veřejnou zakázku. Lze tedy konstatovat, že účelem řízení o přezkoumání úkonů zadavatele je uložení nápravného opatření v případě kvalifikovaného porušení postupu pro zadání veřejné zakázky zadavatelem, tedy zjednání nápravy v době, kdy lze ještě pochybení zadavatele napravit, tj. před uzavřením smlouvy na veřejnou zakázku. Účinnost takového prostředku nápravy zajišťuje česká právní úprava v souladu se směrnicí pomocí blokačních lhůt stanovených v § 111 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách, které zakazují zadavateli uzavřít smlouvu na veřejnou zakázku, dokud běží lhůty pro podání námitek proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, pro podání návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, respektive pro rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže o návrhu na vydání předběžného opatření.

Jak bylo správně uvedeno již v citovaném rozsudku ve věci MHM Computers, zrušení úkonu (rozhodnutí) zadavatele není nezbytným předpokladem pro uplatnění nároku na náhradu škody způsobené porušením povinností zadavatele při zadávání veřejné zakázky. Nejedná se o odpovědnost státu ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Zadávání veřejných zakázek totiž není výkonem veřejné moci, jde o civilní kontraktační proces modifikovaný zvláštními předpisy závaznými pro veřejné zadavatele a další subjekty. Odpovědnost zadavatele za škodu způsobenou dodavateli či uchazeči o veřejnou zakázku je pak občanskoprávním odpovědnostním vztahem. Soudy rozhodující v občanském soudním řízení jsou pak kompetentní i k posouzení otázky, zda došlo k porušení povinností zadavatele vyplývajících z právních předpisů upravujících zadávání veřejných zakázek, což je jedním ze základních předpokladů vzniku odpovědnosti zadavatele za škodu. Ačkoli je tedy v nyní posuzovaném případě třeba konstatovat určitou odlišnost oproti věci rozhodnuté rozsudkem ve věci MHM Computers, a to v tom, že krajský soud v prvním rozsudku ze dne 1. 11. 2012 nevyslovil závěr o nesprávnosti postupu zadavatele, nýbrž pouze předchozí rozhodnutí stěžovatele zrušil pro nepřezkoumatelnost, nejde o podstatnou odlišnost, která by vedla k neaplikovatelnosti závěru vysloveného ve věci MHM Computers. Situace v nyní rozhodované věci je naopak srovnatelná v tom, že i zde došlo po podání návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele k uzavření smlouvy na veřejnou zakázku (zde dne 19. 9. 2011) a také k její konzumaci (smlouva byla uzavírána na dobu dvou let). Nejvyšší správní soud přitom nepřehlédl, že návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele byl podán ještě podle předchozí právní úpravy obsažené v zákoně č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, pro otázku aplikovatelnosti § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu to však není rozhodující. Ostatně je třeba zdůraznit, že civilní soudy rozhodující o žalobě na náhradu škody způsobené zadavatelem by závěrem Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže o pochybení zadavatele vysloveným v odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí návrhu nebyly vázány. Nejedná se totiž ani o rozhodnutí o osobním stavu ani o rozhodnutí o tom, že byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt (srov. § 135 odst. 1 občanského soudního řádu).

Podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze konstruovat nad rámec platné právní úpravy a zákonem stanovené pravomoci Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže povinnost stěžovatele vést řízení i po uzavření smlouvy na veřejnou zakázku, tj. poté, co odpadl předmět řízení, kterým je trvajících zadávací řízení, které lze korigovat uložení opatření dle § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, a vydat de facto deklaratorní rozhodnutí o tom, zda došlo

ke kvalifikovanému porušení povinností zadavatele. Pokud krajský soud v této souvislosti odkazoval obecně na zásady dobré správy, musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že v principech dobré správy, které jsou pro činnost správních orgánů závazné na základě § 8 odst. 2 správního řádu a byly formulovány v řadě mezinárodních dokumentů [srov. např. Doporučení členským státům o dobré správě schválené výborem ministrů Rady Evropy 20. 6. 2007, č. CM/Rec(2007)7, dostupné na www.coe.int], nenalézají pro závěr krajského soudu oporu. Naopak dobrá správa zahrnuje i povinnost respektovat zásadu proporcionality, která zapovídá správnímu orgánu mj. zjišťování skutečností, které jsou pro rozhodnutí ve věci (již) irelevantní a obtěžování účastníků zasahováním do jejich práv a oprávněných zájmů, není-li to nezbytné pro dosažení zákonem stanoveného účelu (srov. též § 2 odst. 3 a § 3 a § 6 odst. 2 správního řádu).

Zohlednit je nutno i skutečnost, že pokud by Úřad pro ochranu hospodářské soutěže v rozhodnutí o zamítnutí návrhu vydaném po uzavření smlouvy na veřejnou zakázku pouze v odůvodnění vyslovil závěr, že zadavatel kvalifikovaným způsobem porušil zákon o veřejných zakázkách, zadavatel by neměl žádnou možnost domáhat se ochrany proti takové, pro něj jistě nepřijemné části odůvodnění rozhodnutí úřadu. Vzhledem k tomu, že výrokem rozhodnutí (tj. zamítnutím návrhu) nebylo do právní sféry zadavatele zasaženo, byla by žaloba zadavatele proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže nepřipustná [srov. § 68 písm. d) s. ř. s., podle něhož je nepřipustná žaloba směřující jen proti důvodům rozhodnutí správního orgánu].

Aplikace § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu ve spojení s § 90 odst. 4 správního řádu ani není překážkou uplatnění odpovědnosti státu za nezákonné rozhodnutí stěžovatele. Původní rozhodnutí stěžovatele ze dne 23. 8. 2011 totiž bylo rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 1. 11. 2012, č. j. 62 Af 57/2011 - 96, jako nezákonné zrušeno, proto byl naplněn předpoklad pro vznik odpovědnosti státu stanovený v § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. Napadené rozhodnutí žalovaného není ani v rozporu s § 90 odst. 4 správního řádu, podle kterého „[j]estliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků.“ Významem pro náhradu škody je míněna právě náhrada škody podle zákona č. 82/1998 Sb. (srov. např. Vedral, J.: Správní řád. Komentář. II. aktualizované a rozšířené vydání, Praha, BOVA POLYGON, 2012, str. 782), nikoli případný civilní odpovědnostní vztah mezi účastníky řízení. Mimoto ani v případě, že by řízení nebylo zastaveno, nemohl by stěžovatel rozhodnout jinak než zamítavým výrokem, což nerozporuje ani krajský soud, ani nikdo z účastníků.

Podle § 115 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách je navrhovatel povinen složit zároveň s podáním návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele kauci ve výši 1 % z nabídkové ceny navrhovatele, nejméně však ve výši 50.000 Kč, nejvýše ve výši 2.000.000 Kč, respektive v případě, že není možné stanovit nabídkovou cenu navrhovatele, je navrhovatel povinen složit 100.000 Kč. Pokud je návrh zamítnut podle § 118 odst. 4 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, kauce propadá ve prospěch státního rozpočtu. Naopak v případě zastavení řízení se kauce vrací navrhovateli. Řešení situace, kdy zadavatel po podání návrhu uzavře smlouvu na veřejnou zakázku, zastavením řízení podle § 66 odst. 1

písm. g) správního řádu je tak výhodnější i pro navrhovatele, který v takovém případě nepřijde o složenou kauci, která by jinak propadla, pokud by Úřad pro ochranu hospodářské soutěže nerozhodl zároveň o správním deliktu spáchaném zadavatelem...

...Zastavení řízení o návrhu není na překážku ani vedení řízení o správním deliktu zadavatele podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, které lze ovšem zahájit pouze z moci úřední. Pokud v průběhu řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zahájeného na návrh a zastaveného z důvodu uzavření smlouvy na veřejnou zakázku Úřad pro ochranu hospodářské soutěže zjistí skutečnosti nasvědčující tomu, že zadavatel porušil kvalifikovaným způsobem postup předepsaný pro zadávání veřejných zakázek, má povinnost zahájit řízení o správním deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že v případě, že po podání návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele dojde k uzavření smlouvy na veřejnou zakázku, je namístě řízení zastavit podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Tento závěr je ostatně v souladu se standardní komentářovou literaturou (srov. Jurčík R.: Zákon o veřejných zakázkách. Komentář. 3. vydání. Praha, C. H. Beck, 2012, str. 686: Ustanovením § 118 odst. 1 není dotčena možnost zastavení řízení podle obecné procesní úpravy v § 66 SpŘ. Například pokud by byl podán návrh na opatření k nápravě po uzavření smlouvy, jednalo by se o žádost zjevně právně nepřipustnou – § 66 odst. 1 písm. b) SpŘ, popř. pokud by došlo k uzavření smlouvy v průběhu řízení o návrhu na uložení opatření k nápravě, stala by se žádost zjevně bezpředmětnou – § 66 odst. 1 písm. g) SpŘ.“

Krajský soud se zcela ztotožňuje s výše uvedeným podrobným rozбором provedeným Nejvyšším správním soudem. V nyní řešené věci je nesporné, že zadavatel na základě zadávacího řízení uzavřel v průběhu řízení o přezkoumání jeho úkonů (zahájeném dne 15. 10. 2014) smlouvu na veřejnou zakázku (dne 1. 12. 2014). Žalovaný, stejně jako správní orgán I. stupně, tedy postupoval zcela v souladu se zákonem, když řízení o návrhu žalobce na přezkoumání úkonů zadavatele zastavil podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Žalobní námitku ohledně nesprávného postupu správních orgánů proto zdejší soud shledává nedůvodnou.

Další žalobní námitka spočívala v tvrzení žalobce ohledně neaktuálnosti použité judikatury v napadeném rozhodnutí. Jelikož však krajský soud vycházel ze stejného rozsudku jako předseda žalovaného (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 249/2014 – 43) a jelikož se s těmito závěry ve smyslu shora uvedeného zdejší soud ztotožnil, nelze této námitce přisvědčit. K tvrzenému chybně aplikovanému rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 2. 2012, č. j. 62 Af 50/2011 – 72, lze uvést, že žalovaný na něj odkazuje v části věnující se obecně výkladu zastavení řízení (body 26. a 27. napadeného rozhodnutí), přičemž na těchto závěrech neshledává zdejší soud žádných nesprávností. K ostatní judikatuře, která ovšem v žalobě nebyla nikterak specifikovaná, lze uvést, že nelze usuzovat o jakémkoliv jejím excesivním využití v rámci celého rozhodnutí, které tvoří jasně ucelený a smysluplný celek.

Krajský soud nemůže přisvědčit ani tvrzení žalobce, že postup správních orgánů legalizuje nezákonný stav a vytváří tak prostředí pro korupci, případně že by kladné

rozhodnutí mělo mít většího významu (ač v žalobě neuvedeného) v právní sféře žalobce. K tomuto nelze dospět, neboť jak bylo uvedeno Nejvyšším správním soudem ve shora citovaném jeho rozsudku, zastavení řízení o návrhu není na překážku vedení řízení o správním deliktu zadavatele podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách. Pokud totiž v průběhu řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zahájeného na návrh a zastaveného z důvodu uzavření smlouvy na veřejnou zakázku správní orgány zjistí skutečnosti nasvědčující tomu, že zadavatel porušil kvalifikovaným způsobem postup předepsaný pro zadávání veřejných zakázek, má povinnost zahájit řízení o správním deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách. Stejně tak lze uvažovat o možném významu rozhodnutí žalovaného pro náhradu škody, kdy však lze opět odkázat na právní názor Nejvyššího správního soudu, který zaujal v rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 249/2014-43, tj. že ani v tomto směru by postup správních orgánů nebyl žalobci k tíži.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto krajský soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. 8. 2017

Za správnost vyhotovení:
Jaroslava Předešlá

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu